

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

2 декември 2009 година *

По дело С-358/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от House of Lords (Обединено кралство) с акт от 11 юни 2008 г., постъпил в Съда на 5 август 2008 г., в рамките на производство по дело

Aventis Pasteur SA

срещу

ОВ,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts (докладчик) и г-н E. Levits, председатели на състави, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič, J. Malenovský, г-н U. Lõhmus, г-н A. Ó Caoimh и г-н J.-J. Kasel, съдии,

* Език на производството: английски.

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 юни 2009 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Aventis Pasteur SA, от г-н G. Leggatt, QC, подпомаган от г-н P. Popat, barrister,

— за ОВ, от г-н S. Maskrey, QC, подпомаган от г-н H. Preston, barrister,

— за Европейската комисия, от г-н G. Wilms, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 септември 2009 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- ¹ Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 85/374/ЕИО на Съвета от 25 юли 1985 година за сближаване на законите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно отговорността за вреди, причинени от дефект на стока (ОВ L 210, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 183), изменена с Директива 1999/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 10 май 1999 година (ОВ L 141, стр. 20; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 34, наричана по-нататък „Директива 85/374“).
- ² Запитването е отправено в рамките на спор между Aventis Pasteur SA (наричано по-нататък „APSA“), дружество, установено във Франция, и ОВ вследствие на пускането в обращение на ваксина, за която се твърди, че е дефектна.

Правна уредба

Общностна правна уредба

- 3 Първо, десето, единадесето и тринадесето съображение от Директива 85/374 гласят:

„като има предвид, че сближаването на законодателствата на държавите членки относно отговорността на производителя за вреди, причинени от дефект на неговите стоки, е необходимо, тъй като съществуващите различия може да нарушат конкуренцията и да засегнат [свободното] движение[...] на стоки в рамките на общия пазар и до голяма степен да доведат до различия в нивото на защита на потребителите срещу вреди, причинени от дефект на стока, както на здравето им, така и на тяхната собственост;

[...]

като има предвид, че следва да се приеме единен срок за предявяване на исковете за обезщетение, който е в интерес едновременно и на лицата, претърпели щети, и на производителите;

като има предвид, че стоките се изхабяват [с] времето и се разработват по-високи стандарти за безопасност с развитието на науката и технологиите; като има предвид, че не би било основателно да се търси отговорност от един производител в неограничен срок за дефектите в неговите стоки; като има предвид, че неговата отговорност следва да [се погасява по] давност [в разумен срок], [без] да се засягат [...] висящи искове;

[...]

като има предвид, че в съответствие с правните системи на държавите членки, увреденото лице може да претендира поправяне на щетите на основание на извъндоговорна отговорност, различна от предвидената в настоящата директива; доколкото тези разпоредби служат за постигане на цели, свързани с ефективната защита на потребителите, те на трябва да се засягат от настоящата директива; [...]"

4 Директива 85/374 предвижда в член 1, че „[п]роизводителят носи отговорност за вредите, причинени от дефект на неговата стока“.

5 Текстът на член 3 от Директива 85/374 е следният:

„1. „Производител“ е всяко лице, което по занятие произвежда стоки в завършен вид, суровини и съставни части, включени в производството на други стоки, или което се представя за производител, като поставя върху стоката своето име, търговска марка или друг отличителен знак.

2. Без да се засяга отговорността на производителя, всяко лице, което внася в Общността стоки с цел продажба, отдаване под наем или лизинг, или всяка друга форма на разпространение, в рамките на своята търговска дейност, се счита за производител по смисъла на настоящата директива и носи отговорност на същото основание както производителят.

3. В случаите, когато производителят на дадени стоки не може да бъде идентифициран, всеки доставчик на въпросната стока се счита за техен производител, освен ако не информира увредените лица, в рамките на разумен срок от време, за самоличността на производителя или за лицето, което му е доставило въпросната стока. Същото се отнася и за случаите на внесена стока, ако тази стока не посочва изрично самоличността на [вносителя] според изискванията на параграф 2, дори и ако името на производителя е посочено.“

6 Член 11 от Директива 85/374 гласи:

„Държавите членки предвиждат в законодателствата си, че правата, предоставени на увреденото лице вследствие прилагането на настоящата директива, се погасяват с изтичането на десетгодишен срок, считано от датата, на която производителят е пуснал в обращение стоката, причинила вредата, освен ако увреденото лице междуременно е [завело съдебно производство] срещу него.“

7 Съгласно член 13 от посочената директива тя „[...] не засяга правата на увредените лица, които те могат да имат на основание на правото на договорна и извъндоговорна отговорност или на основание на даден специален режим, съществуващ към момента на нотифициране на настоящата директива“.

8 На 30 юли 1985 г. Директива 85/374 е нотифицирана на държавите членки.

Национална правна уредба

9 Директива 85/374 е транспонирана в Обединеното кралство със Закона за защита на потребителите от 1987 г. (Consumer Protection Act 1987, наричан по-нататък „Законът от 1987 г.“).

- 10 Законът от 1987 г. добавя в Закона за давността от 1980 г. (Limitation Act 1980) нов член 11 А, параграф 3 от който предвижда:

„Никой от исковете, за които се прилага този член, не може да се предяви след изтичането на десетгодишен срок, считано от съответната дата [...]; настоящият параграф има за последица погасяването на правото на иск с изтичането на предвидения по-горе десетгодишен срок, независимо дали е станало възможно упражняването на това право на иск и дали са започнали да текат сроковете, предвидени в следващите разпоредби на настоящия закон.“

- 11 Член 35 от Закона от 1980 г. забранява по принцип заменяне с нова страна след изтичане на давностния срок. По изключение обаче, по силата на параграф 5, буква б) и параграф 6, буква а) от този член, процесуалните правила могат да предоставят на съда правомощието при определени обстоятелства да допусне такова заменяне с действие, считано от предявяването на първоначалния иск. Така е предвидено заменяне с нова страна „на страната, чието име е посочено погрешно вместо това на новата страна, по всяко искане, заявено с първоначалния иск“.

- 12 Правило 19.5, параграф 3, буква а) от правилата на производството по граждански дела (Civil Procedure Rules) предоставя такова правомощие на съда да допуска заменяне, като при упражняването му той има свобода на преценка. Това правило предвижда обаче, че дори когато е изпълнено условието за упражняване на посоченото правомощие, съдът следва да вземе предвид факта, че вследствие на заменянето ответникът ще бъде лишен от освобождаващото действие на изтичането на давностния срок, и да допусне заменяне само когато счете, че справедливостта го изисква при обстоятелствата в конкретния случай.

Обстоятелствата, предхождащи спора по главното производство, и преюдициалният въпрос

- 13 Pasteur Mérieux Sérums et Vaccins SA (наричано по-нататък „Pasteur Mérieux“), учредено по френското право дружество, станало APSA вследствие на промяна на наименованието, произвежда фармацевтични продукти, сред които е ваксината *antihæmophilus*.
- 14 През 1992 г. Mérieux UK Ltd (наричано по-нататък „Mérieux UK“), учредено по английското право дружество, е дъщерно дружество на APSA, притежава се изцяло от последното и упражнява дейност като разпространител в Обединеното кралство на произвежданите от APSA продукти.
- 15 На 18 септември 1992 г. APSA изпраща партида дози от ваксината *antihæmophilus* на Mérieux UK, което получава партидата на 22 септември същата година. По този повод APSA изпраща фактура на дъщерното си дружество, което надлежно изплаща сумата по нея.
- 16 На по-късна дата, която остава неизвестна, но е в периода между края на септември 1992 г. и началото на октомври 1992 г., част от тази доставка е продадена от Mérieux UK на британското министерство на здравеопазването, като е предназначена за определена от това министерство болница. На свой ред тази болница доставя част от тези дози на медицински кабинет, установен на британска територия.
- 17 На 3 ноември 1992 г. в този кабинет на ОВ е приложена доза от разглежданата ваксина.
- 18 Впоследствие ОВ е засегнат от тежки увреждания. Лекуващите му лекари считат, че тези увреждания са причинени от инфекция, дължаща се на вируса на *herpes simplex*. За разлика от това ОВ поддържа, че вредите са свързани с дефект на ваксината, която му е приложена.

- 19 През 1994 г. APSA учредява „joint venture“ с Merck Inc. of the United States. Mérieux UK става британското дъщерно дружество на този „joint venture“. Вследствие на промяна на наименованието същото става Aventis Pasteur MSD (наричано по-нататък „APMSD“).
- 20 На 2 ноември 2000 г. ОВ предявява пред High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division иск за обезщетение за вреди срещу APMSD. В изложението си на фактите, представено на 1 август 2001 г., ОВ поддържа, че ваксината е произведена от APMSD и че е дефектна, поради което той възнамерява да ангажира отговорността на това дружество на основание Закона от 1987 г.
- 21 В писмената си защита от 29 ноември 2001 г. APMSD твърди, че е било само разпространител, но не и производител на ваксината, която е приложена на ОВ.
- 22 На 17 април 2002 г. APMSD отговаря на искане да потвърди качеството си на производител, като отново заявява, че не е производител на ваксината. То посочва Pasteur Mérieux като неин производител, без да уточнява, че става въпрос за предишното наименование на APSA.
- 23 На 16 октомври 2002 г. ОВ предявява пред High Court of Justice иск за обезщетение за вреди срещу APSA.
- 24 Като потвърждава, че е производител на разглежданата ваксина, APSA твърди, че предявеният срещу него иск е погасен по давност, тъй като според него десетгодишният срок за предявяване на иск на основание Закона от 1987 г. всъщност е изтекъл на 18 или на 22 септември 2002 г., в зависимост от това дали началото на срока съответства на датата, на която посочената ваксина е изпратена от APSA на Mérieux UK, или на датата, на която последното я е получило.

25 На 10 март 2003 г. ОВ прави искане APSA да замени APMSD в производството, заведено срещу последното дружество през ноември 2000. Той основава това искане на обстоятелството, че към момента на завеждане на делото е смятал погрешно, че производителят на разглежданата ваксина е APMSD.

26 Безспорно е, че това искане за заменяне е представено след изтичането на десетгодишния срок, предвиден за завеждане на съдебно производство срещу производителя на стока, за която се твърди, че е дефектна.

27 APSA твърди, че доколкото разрешава такова заменяне след изтичането на посочения срок, националното право не е в съответствие с тълкуването, което следва да се направи на член 11 от Директива 85/374 — твърдение, което ОВ оспорва.

28 С акт от 18 ноември 2003 г., постъпил в Съда на 8 март 2004 г., High Court of Justice отправя преюдициално запитване, на което Съдът отговаря с Решение от 9 февруари 2006 г. по дело О'Вурне (С-127/04, Recueil, стр. I-1313).

29 Вторият и третият от поставените от High Court of Justice преюдициални въпроси по делото, по което е постановено Решение О'Вурне, посочено по-горе, са формулирани, както следва:

„2) Когато иск за защита на права, предоставени на ищеца на основание на Директива[та] [...] във връзка със стока, за която се твърди, че е дефектна, е подаден срещу дружество А с погрешното разбиране, че А е производителят на стоката, докато всъщност производителят на стоката не е А, а друго дружество, Б, може ли държава членка в законодателството си да предостави правомощие на съдилищата за преценка дали да разглеждат такъв иск като „съдебно производство срещу производителя“ по смисъла на член 11 от Директива[та] [...]?

3) Позволява ли член 11 от Директива[та] [...], тълкуван правилно, на държава членка да предостави на юрисдикция правомощие за преценка, за да разреши заменяне на А с Б като ответник по иск от вида, посочен по-горе във втория въпрос („съответното производство“), когато:

- а) посоченият в член 11 десетгодишен срок е изтекъл;

- б) съответното производство е заведено срещу А преди изтичането на десетгодишния срок, и

- в) срещу Б не е заведено каквото и да било производство преди изтичането на десетгодишния срок във връзка със стоката, която е причинила твърдяната от ищеца вреда?“

30 В Решение по дело О'Вугне, посочено по-горе, Съдът отговаря на тези два въпроса, както следва:

„Когато е предявен иск срещу дружество, което погрешно е смятано за производител на стока, докато в действителност последната е произведена от друго дружество, в националното право следва по принцип да се определят условията, съгласно които в рамките на такъв иск може да се допусне заменянето на една страна с друга. Национална юрисдикция, която разглежда условията, в зависимост от които е поставено това заменяне, трябва обаче да следи за съобразяването с приложното поле *ratione personae* на Директива 85/374, както е определено в членове 1 и 3 от нея.“

- 31 На 20 октомври 2006 г. вследствие на Решение по дело O'Byrne, посочено по-горе, High Court of Justice уважава представеното от ОВ искане за заменяне, с мотива че АРМСД е призовано погрешно вместо АРСА.
- 32 АРСА обжалва това решение пред Court of Appeal. На 9 октомври 2007 г. последният отхвърля въззивната му жалба.
- 33 Сезиран с жалба от АРСА, House of Lords решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Съвместимо ли е с Директива [85/374] обстоятелството, че законодателството на държава членка разрешава заменянето с нов ответник по иск, предявен на основание Директива [85/374] след изтичането на десетгодишния срок, предвиден за предявяването на правата[, предоставени на увреденото лице] по силата на член 11 от Директива [85/374], в случай че в образуваното през този десетгодишен период производство единственото лице, посочено като ответник, е лице, което не попада в приложното поле на член 3 от посочената директива?“

По преюдициалния въпрос

- 34 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали Директива 85/374 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което в рамките на съдебно производство, заведено въз основа на предвидения в Директивата режим на отговорност, разрешава заменянето на един ответник с друг след изтичането на определения в член 11 от тази директива десетгодишен срок, когато лицето, посочено като ответник в това производство преди изтичането на посочения срок, не попада в приложното поле на Директивата, определено в член 3 от нея.

- 35 В това отношение следва да се напомни, че в точка 34 от Решение по дело О'Вурне, посочено по-горе, Съдът се е произнесъл, че тъй като Директива 85/374 не сочи процесуалните механизми, които е уместно да се приложат, когато увредено лице предявява иск за отговорност вследствие на дефектна стока и допуска грешка в лицето по отношение на производителя, в националното процесуално право следва по принцип да се определят условията, съгласно които в рамките на такъв иск може да се допусне заменянето на една страна с друга.
- 36 След като напомня в точка 35 от Решение по дело О'Вурне, посочено по-горе, че предвид пълната хармонизация, която се цели с Директива 85/374 по уредените с нея въпроси, съдържащото се в членове 1 и 3 от нея определение относно кръга на носещите отговорност лица, срещу които увреденото лице има право да предяви иск на основание предвидения в посочената директива режим на отговорност, трябва да се счита за изчерпателно, Съдът уточнява в точка 38 от това решение, че когато национална юрисдикция разглежда условията за такова заменяне в производството, същата трябва обаче да следи за съобразяването с приложното поле *ratione personae* на тази директива, както е определено в членове 1 и 3 от нея.
- 37 Член 11 от Директива 85/374 произтича от същата воля за пълна хармонизация на общностно равнище на правилата относно погасяването по давност на правата, предоставени на увреденото лице съгласно посочената директива.
- 38 Този член предвижда единен десетгодишен срок, с изтичането на който се погасяват тези права. Той определя императивно като начален момент на посочения срок датата, на която производителят е пунал в обращение стоката, която е в основата на причинената вреда. Този член предвижда като единствено основание за прекъсване на срока завеждането на съдебно производство срещу производителя.
- 39 Както е видно от десето съображение от Директива 85/374, уеднаквяването на правилата за давността, което се цели с тази директива, е желано от общностния законодател в интерес както на увреденото лице, така и на производителя.

- 40 От една страна, това уеднаквяване допринася за осъществяването на общата цел, изразена в първо съображение от Директива 85/374, състояща се в преодоляване на различията в националните правни системи, които могат да доведат до различно ниво на защита на потребителите в рамките на Общността.
- 41 От друга страна, съгласно единадесето съображение от Директива 85/374 тя цели в общностен мащаб да ограничи отговорността на производителя до рамките на разумен срок, предвид постепенното изхвърляне на продуктите, все по-високите стандарти за безопасност и трайното усъвършенстване на научните и техническите познания.
- 42 Както посочва генералният адвокат в точки 49 и 50 от заключението си, волята на общностния законодател да обхване в особени времеви граници въведения с Директива 85/374 режим на обективна отговорност цели също да се вземе предвид обстоятелството, че посоченият режим възлага на производителя по-голяма тежест, отколкото един традиционен режим на отговорност, за да не се възпрепятства технологичното развитие и да се запази възможността за застраховане срещу рисковете, свързани с тази специфична отговорност (вж. в този смисъл точка 3.2.4 от доклада на Комисията от 31 януари 2001 г. за прилагането на Директива 85/374 относно отговорността за вреди, причинени от дефект на стока СОМ(2000) 893 окончателен).
- 43 От това следва, че без да се засяга евентуалното прилагане на правото на договорната или извъндоговорната отговорност или на специален режим на отговорност, съществуващ към момента на нотифицирането на Директива 85/374 — прилагане, което не се засяга от последната, както е видно от член 13 и от съображение тринадесето от нея — съгласно член 11 от посочената директива „производителят“ по смисъла на определението в член 3 от нея се освобождава от отговорността си на основание на Директивата с изтичането на десетгодишен срок, считано от датата на пускането в обращение на съответната стока, освен ако междуременно увреденото лице е завело съдебно производство срещу него.
- 44 При тези условия с оглед на Директива 85/374 национална правна норма, която разрешава заменянето на ответника с друг в хода на съдебното производство, не

може да се прилага така, че да позволи след изтичането на посочения срок такъв производител да бъде привлечен като ответник в производство, заведено в този срок срещу различно от него лице.

45 Всъщност обратното разрешение би довело, от една страна, до това да се допусне, че определеният в член 11 от Директива 85/374 десетгодишен давностен срок може да бъде прекъснат по отношение на този производител на основание, различно от завеждането на съдебно производство срещу него, което би противоречало на търсената с Директивата пълна хармонизация по този въпрос.

46 От друга страна, подобно разрешение би довело до продължаване на давностния срок по отношение на такъв производител, като се объркат предвижданията на последния относно точната дата, на която съгласно член 11 от Директива 85/374 той ще се счита за освободен от отговорността си на основание на посочената директива, което би противоречало не само на желаното от общностния законодател уеднаквяване на продължителността на този срок, но и на правната сигурност, която с посочения член 11 се цели да бъде предоставена на производителя в рамките на въведения от тази директива режим на обективна отговорност.

47 Необходимо е да се припомни по този въпрос, че съгласно постоянната съдебна практика принципът на правна сигурност, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква по-конкретно прилагането на правните норми да е предвидимо за правните субекти, като това изискване е от особено значение, когато става въпрос за правна уредба, която може да включва финансови тежести, за да се осигури възможност на заинтересованите лица да узнаят с точност обхвата на задълженията, които тя им налага (вж. Решение от 10 септември 2009 г. по дело Plantanol, C-201/08, Сборник, стр. I-8343, точка 46 и цитираната съдебна практика).

48 Уместно е да се добави също, че субективни елементи, изведени например от погрешно приписване от страна на увреденото лице на качеството на производител на стоката, за която се твърди, че е дефектна, на дружество, което не е неин производител, или още от действителното намерение на увреденото лице да заведе дело срещу посочения производител с иск срещу подобно друго дружество, не могат, без да се пренебрегне обективното измерение на уредените в Директива 85/374 правила за хармонизация, да обосноват заменянето, след изтичането на определения в член 11 десетгодишен

срок, с този производител в съдебно производство, заведено в този срок срещу различно от него лице (вж. в този смисъл Решение по дело О'Вугне, посочено по-горе, точка 26, както и по аналогия Решение от 17 юли 2008 г. по дело Комисия/ Cantina sociale di Dolianova и др., C-51/05 P, Сборник, стр. I-5341, точки 59—63).

- 49 Предвид изложеното по-горе член 11 от Директива 85/374 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която разрешава заменянето на ответник с друг в хода на съдебно производство, да се прилага така, че да позволи след изтичането на определения в този член срок „производител“ по смисъла на член 3 от тази директива да бъде привлечен като ответник в съдебно производство, заведено в този срок срещу различно от него лице.
- 50 Когато обаче е сезиран с преюдициално запитване, Съдът е компетентен, с оглед на съдържащите се в преписката материали, да даде пояснения, с цел да насочи запитващата юрисдикция при решаването на спора по главното производство (вж. в този смисъл Решение от 12 септември 2000 г. по дело Geffroy, C-366/98, Recueil, стр. I-6579, точка 20 и Решение от 10 септември 2009 г. по дело Severi, C-446/07, Сборник, стр. I-8041, точка 60).
- 51 В това отношение е необходимо да се отбележи, първо, че от акта за преюдициално запитване е видно, че APMSD (по-рано Mérieux UK), което през 1992 г. е доставило на британската система на здравеопазване приложената на ОВ ваксина, е било към този момент дъщерно дружество, притежавано изцяло от APSA (по-рано Pasteur Mérieux).
- 52 При подобна обстановка националната юрисдикция следва да прецени в съответствие с правилата на националното право, приложими относно събирането на доказателства, дали пускането на разглежданата стока в обращение всъщност е решено от дружеството майка, което я е произвело.

- 53 Ако националната юрисдикция установи наличието на това обстоятелство, член 11 от Директива 85/374 допуска възможността тази юрисдикция да приеме, че в съдебното производство, заведено в определения в този член срок срещу дъщерното дружество на основание на предвидения в посочената директива режим на отговорност, дружеството майка, „производител“ по смисъла на член 3, параграф 1 от тази директива, може да замести това дъщерно дружество.
- 54 Второ, предвид обстоятелството, посочено по-горе в точка 51 от настоящото решение, че APMSD е доставчикът на приложената на ОВ ваксина, следва да се напомни, че съгласно член 3, параграф 3 от Директива 85/374 ако производителят не може да бъде идентифициран, доставчикът на продукта трябва да се счита за негов производител, освен ако посочи в разумен срок на увредените лица самоличността на производителя или на своя доставчик.
- 55 Както подчертават Европейската комисия, а също и генералният адвокат в точка 97 от своето заключение, тази разпоредба следва да се тълкува като относима към хипотезата, при която, предвид обстоятелствата в конкретния случай, лицето, увредено от стоката, за която се твърди, че е дефектна, не би имало възможност разумно да идентифицира производителя на тази стока, преди да упражни правата си срещу нейния доставчик, което евентуално националната юрисдикция следва да провери в настоящия случай.
- 56 При подобна хипотеза от член 3, параграф 3 от Директива 85/374 следва, че доставчикът трябва да се счита за „производител“, ако не е посочил в разумен срок на увредените лица самоличността на производителя или на своя доставчик.
- 57 В това отношение е уместно най-напред да се отбележи, че самото обстоятелство, че доставчикът на въпросната стока отрича да е неин производител, без да съпроводи това отричане с информация за самоличността на производителя или на неговия доставчик, не е достатъчно, за да се приеме, че този доставчик е съобщил на увреденото лице информацията, посочена в член 3, параграф 3 от

Директива 85/374, поради което не е достатъчно и за да се изключи възможността той да се счита за „производител“ съгласно тази разпоредба.

58 По-нататък, необходимо е да се подчертае, че условието относно предоставянето на такава информация в „разумен срок“ по смисъла на член 3, параграф 3 от Директива 85/374 предполага задължението за доставчика, който е призован пред съд от увредено лице, да му съобщи надлежно и по собствена инициатива самоличността на производителя или на своя доставчик.

59 В делото по главното производство, с оглед на обстоятелствата в конкретния случай, националната юрисдикция следва да провери, ако е необходимо, дали APMSD е изпълнило това задължение, като вземе предвид по-конкретно специфичното обстоятелство, че след като в качеството си на дъщерно дружество на APSA е закупило разглежданата ваксина пряко от последното, APMSD няма как да не е знаело самоличността на производителя на тази ваксина към момента, в който ОВ го е призовал пред съд.

60 Ако вследствие на евентуална проверка националната юрисдикция стигне до извода, че са налице условията за прилагане на член 3, параграф 3 от Директива 85/374, APMSD би трябвало да бъде счетено за производител за целите на прилагането на посочената директива. Следователно би било допустимо да се приеме, че заведеното през ноември 2000 г. от ОВ съдебно производство срещу това дружество на основание на предвидения в тази директива режим на отговорност прекъсва давностния срок по отношение на последното.

61 Напротив, по съображенията, изложени в точки 37—47 от настоящото решение, подобен извод, както впрочем и противоположният извод, не допуска възможността, с оглед на опасността от нарушаване на Директива 85/374, да се уважи искане за заменянето на APMSD с APSA в посоченото производство, предвид обстоятелството, че посоченото искане е направено от ОВ след изтичането на

срока, с който е разполагал последният по силата на член 11 от Директива 85/374, за да упражни правата си по отношение на APSA на основание посочената директива, както бе напомнено в точка 26 от настоящото решение.

- 62 Предвид всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 11 от Директива 85/374 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която разрешава заменянето на ответник с друг в хода на съдебно производство, да се прилага така, че да позволи след изтичането на определения в този член срок „производител“ по смисъла на член 3 от тази директива да бъде привлечен като ответник в съдебно производство, заведено в този срок срещу различно от него лице.
- 63 От една страна обаче, посоченият член 11 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска възможността националната юрисдикция да приеме, че в съдебното производство, заведено в определения в този член срок срещу дъщерното дружество, което изцяло е притежавано от „производителя“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 85/374, посоченият производител може да замени това дъщерно дружество, ако юрисдикцията установи, че пускането на разглежданата стока в обращение всъщност е решено от този производител.
- 64 От друга страна, член 3, параграф 3 от Директива 85/374 трябва да се тълкува в смисъл, че когато лицето, увредено от стока, за която се твърди, че е дефектна, не е имало възможност разумно да идентифицира производителя на посочената стока, преди да упражни правата си срещу доставчика на последната, този доставчик трябва да се счита за „производител“ по-конкретно за целите на прилагането на член 11 от посочената директива, ако не е съобщил на увреденото лице надлежно и по собствена инициатива самоличността на производителя или на своя доставчик, което националната юрисдикция следва да провери с оглед на обстоятелствата в конкретния случай.

По съдебните разноски

65 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Член 11 от Директива 85/374/ЕИО на Съвета от 25 юли 1985 година за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно отговорността за вреди, причинени от дефект на стока, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която разрешава заменянето на ответник с друг в хода на съдебно производство, да се прилага така, че да позволи след изтичането на определения в този член срок „производител“ по смисъла на член 3 от тази директива да бъде привлечен като ответник в съдебно производство, заведено в този срок срещу различно от него лице.

От една страна обаче, посоченият член 11 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска възможността националната юрисдикция да приеме, че в съдебното производство, заведено в определения в този член срок срещу дъщерното дружество, което изцяло е притежавано от „производителя“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 85/374, посоченият производител може да замени това дъщерно дружество, ако юрисдикцията установи, че пускането на разглежданата стока в обращение всъщност е решено от този производител.

От друга страна, член 3, параграф 3 от Директива 85/374 трябва да се тълкува в смисъл, че когато лицето, увредено от стока, за която се твърди, че е дефектна, не е имало възможност разумно да идентифицира производителя на посочената стока, преди да упражни правата си срещу доставчика на последната, този доставчик трябва да се счита за „производител“ по-конкретно за целите на прилагането на член 11 от посочената директива, ако не е съобщил на увреденото лице надлежно и по собствена инициатива самоличността на производителя или на своя доставчик, което националната юрисдикция следва да провери с оглед на обстоятелствата в конкретния случай.

Подписи